

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388349248/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

at han dertil skulde havt Aandsnærværelse nok. Dog – tænkte jeg saa igjen – Nøden har tvungen ham; han har kun i en Hast løselig bedækket Liget, og siden om Natten gravet det dybere ned. Nu sig de to sidste Vidner: at de have seet ham bære en Sæk fra Skoven; det var mig strax højt paafaldende, og flygtig opstod den Tanke, om ikke dette Vidnesbyrd kunde staae i Modsigelse med de forrige, og Mandens Uskyldighed derved begynde at opklare sig. Ak desværre! nu stemmer det Hele alt for godt, og hans Brøde er udenfor mindste Tvivl. Alene den besynderlige Vending, han giver Sagen, forundrer mig; at han har begaaet hele Gjerningen, er vist; men om den sidste og uvæsentligste Halvdeel er udført i vaagen eller drømmende Tilstand, det er det eneste Uvisse. Præstens Udsagn fra først til sidst, hans ganske Adfærd bærer Sandhedens Præg, ja for dens Skyld opgiver han villig sit Liv; dog noget Lidet af Æren kæmper han maaskee nu for at bjerpe? eller – maaskee han ogsaa her er Sandheden tro? Et saadant Natregængerie er ikke uden Exempel, ligesaa lidet som at et Menneske kan løbe saalangt med Ulivs Saar.

Han gik atter nogle Gange hastig op og ned ad Gulvet; derpaa stod han stille foran mig, og sagde: »I har nu her mellem Fængslets Mure annammet min Bekjendelse; jeg veed, at eders Mund skal fordømme mig; men hvad siger eders Hjerter?» – »Mit Hjerter,« svarede jeg – det var knap, jeg for Beklemmelse kunde tale – »mit Hjerter lider usigeligt, og vilde gjerne briste i dette Øjeblik, naar det derved kunde frelse Eder fra en skrækkelig og vanærende Død –« (jeg turde jo ikke nævne det sidste Redningsmiddel, Flugten) – »Det kan I ikke,« faldt han hurtigt ind: »mit Liv er forbrudt, min Dod er retfærdig, og et advarende Exempel for alle Efterlevende. Men lov mig, at I ikke vil slaac Haanden af min arme Datter – jeg havde engang tænkt at give hende i din Barn –« (her aftørrede han de atter frembrydende Taarer) – »dette skønne Haab har jeg selv forstyrret; I kan ikke ægte en Misfæders Barn, men lov mig, at I vil sørge for hende, som en anden Fader! Med stor Bedrøvelse og under mange Taarer gav jeg ham min Haand. – «I har vel læst hørt fra min Søn fornyelig?» tog han igjen tilord: »jeg vil ogsaa haabe, at han bliver uvidende om denne Elændighed til Alt er forbi – jeg kan ikke taale at see ham.« Her skjulte han sit Ansigt i sine Hænder; vendte sig om, og støttede sin Pand med Væggen – han hulkede som et Barn.

Det varede Noget, inden han blev istand til at tale: »Nu Kjerel!»

sagde han da, »forlad mig nu! og lad os ikke see hverandre, før i den strænge Retfærdigheds Huus! Og – viis mig dette sidste Venskab! lad det skee snart – endnu imorgen! jeg længes efter Døden; thi jeg haaber, for Jesu Skyld, den skal vorde mig en Indgang til et bedre Liv, end dette nærværende, der nu ikke har Andet at yde mig, end Kval og Forfærdelse – gaae, min kjære, medlidende Dommer! lad mig afhente til Thinget imorgen! og send endnu idag Bud efter Hr. Jens i Aalsøe! han skal berede mig til Døden – Gud være med Eder!» – Han rakte mig sin Haand med bortvendt Aasyn; jeg tumlede ud af Fængslet – jeg var som bedøvet, ja hartad uden Bevidsthed.

Jeg skulde maaskee have redet lige hjem, uden at tale med Datteren, var hun ikke selv ræt udenfor Fængslet kommen mig imøde. Hun maatte kunne læse Dødsdommen i mit Ansigt; thi hun blegnede, og greb fat om begge mine Arme. Hun saae til mig, som om hun skulde tigge sit Liv; spørge kunde hun ikke, eller torde hun ikke. »Fly! fly! og red eders Fader!» var det Eneste, jeg mægtede at fremføre.

Jeg kastede mig paa min Hest, og var her hjemme længe før jeg vidste det. – Altsaa – *imorgen!*

Dommen er afsagt. Man hørte den med større Standhaftighed, end den besad, som oplæste Samme. Alle Nærværende, undtagen hans haardnakne Fjende, udviste ogsaa stor Medlidenhed; nogle hvidskede endog, at den var streng – ja tilvise streng! den skiller eet Menneske ved Livet, og tre foruden ved Livslykke og Sindsro. Den barmhjertige Gud være mig en naadigere Dommer, end jeg Synder tør være mod mit Medmenneske!

Hun har været her – hun fandt mig paa Sygelejet – der er ingen Redning længere – han vil ikke flygte.

Slutteren var vunden; Fiskeren, et Sødkendebarn til hendes salige Moder, havde lovet at føre dem til Sverrig, og havde sin Sejlsbaad tilrede; men den angergivne Synder var ikke til at overtale. Han vil ikke unddrage sig Retfærdighedens Sværd, forhaabende, at han ved sin og Jesu Død skal vinde sig en bedre Retfærdighed hisset. – Hun forlod mig ligesaa trøstesløs, som hun var kommen; men uden et eneste umildt Ord. – Gud naade hende, Stakkel! hvorledes skal hun